

# האיש שהורשע ברצח רחל שוחרר. האיש שהורשע ברצח ורד וינר ברח.

## אל-טורי בעיקבות

### ברנס



קורבן וינר  
רצח בליל העלטה



גופת ורד וינר במקום הפשע  
נסיבות דומות להפליא

**חודש ימים** אחרי ששוחרר בחנינה עמוס ברנס, ברח מכלאו בכנרת שבטווח אל-טורי. גורלם של השניים היה קשור בקשר

## האם היה שיחרורו של ברנס הקש ששבר את גב הרועה?

צבאיים, נחקרו בתחילה חיילים שונים. גם בקיבוץ נערכה חקירה שקטה, מכיוון שנמצאו שם כיתמי דם. נעצרו עשרות אנשים אולם כולם שוחררו מחוסר ראיות.

כאשר נתפס לבסוף, אחרי חודש, עטווה אל-טורי, (26), היה זה בגלל עדותו של יהודה ברנעיים, מורה לנהיגה מבאר-שבע. אל-טורי למד אצלו נהיגה, והמורה חרדה-עין הבחין כי זמן קצר אחרי רצח החיילת, הופיע תלמידו לשיעור כאשר מיצחו שרוט ופצוע. לשאלתו, ענה הברדוי כי נפל מאופניו ונפצע. מייד אחרי שיחה זו החל הברדוי מפציץ את מורה במתנות. הוא החל מפגז אותו

הדוק מייד מהרגע שבו התגלתה גופתה של ורד וינר, חיילת צעירה שנרצחה בליל העלטה ב-10 באוקטובר 1979 (העולם הזה 2298).

לא יכול היה להימנע מהשוואות ברצח שהתבררו נסיבות מותה של החיילת ורד וינר, בת קיבוץ מישמר-הנגב. בין מותן של שתי הנערות הפרידו שלוש שנים בלבד ושתייהן מצאו את מותן בנסיבות דומות להפליא. גופתה של ורד נתגלתה עם שחר ליד קיבוצה, עלידי חייל, חבר קיבוץ שיצא לדרך בחזרה למחנה. על פניה של הנערה היפה נמצאו חבלות וכתמי דם שנגרמו מאכנים

מימצא זה דירבן את המיטרה, ושיכנע אותה כי בידה נמצא הרוצח האמיתי.

### "הייתי מזכה את הנאשם"

**ל**תאו של אל-טורי העצור הוכנס בדוויי אחו, בן-שבתו, שהיה עצור בגלל הריגת אדם

שוכנעו השופטים כי היתה זו הודאה אמיתית. את הסיוע להודאה זו מצאו השופטים בשקרי של אל-טורי. התגלה כי הוא נהג לרעות את צאנו לא חרוק מקיבוץ מישמר-הנגב, וידע היטב היכן נמצא הקיבוץ. גם מקורה של השריטה במיטחו לא התאים לנפילה מאפניים, כפי שהעיד הר"ר בצלאל בלוך. הראיות שהרשיעו את אל-טורי, כמו אלה במישפט ברנס, היו ראיות נסיבתיות גרידא.

הרועה הברדוי, ששני פסיכיאטרים קבעו בבית-הדין שפגם כי הוא סובל מפיגור שיכלי קל, נמצא אשם. בית-הדין קבע כי הוא ערמומי וכי תכנן תוכניות מתחכמות כדי להרחיק עצמו מן הרצח.

אל-טורי נידון למאסר עולם, והמשיך לטעון כי הוא חף מפשע. סניגורו הגיש עירעור על ההרשעה לבית-הדין העליון. למרות שהעירעור נדחה, היה משום הישג נדיר בכך כי העירעור נדחה רק בדעת רוב. השופט משה בייסקי חשב כי אין מקום להרשיע את אל-טורי. כתב השופט בייסקי: "בהודאה יש יותר מדי סתירות פנימיות כדי שיהיה בטוח להשתית עליה הרשעה... כל ספק חייב לפעול לטובת הנאשם. אני, אין ביכולתי להתעלם מהספק, לפיכך הייתי מזכה את הנאשם".

בעיקבות דעת מיעוט זו ביקש הסניגור חנינה מהנשיא, וגם פנה לבית-הדין העליון כדי שידון במקרה פעם נוספת בהרכב נרחב. אולם שתי הבקשות נדחו.

הסניגור סיפר כי מצבו של רועה הצאן שנכלא לפתע בין ארבעה קירות היה נואש. האיש שגדל בטבע וחי כל ימיו במרחבים, לא יכול היה לנשום בתא הצר. הוא חש גם כי כולם בגדו בו וכי אפילו אלוהים נגדו. מורה הנהיגה שלו הסגיר אותו לידי המיטרה, חברו, בן-שבתו, שישב איתו בתא בגד בו, "הקוסמים של הממשלה" אמרו כי דמו וורעו נמצאו בבחורה המתה, כיצד יוכל הוא, בדוויי דל אמצעים חסרי השכלה לעמוד בפני אלוהים והחברה?

לפני שנה וחצי היה אל-טורי מעורב בקטטה בכלא. הורשע ברצח אסיר אחר ונדון לעוד מאסר עולם. השבוע ברח יחד עם שני בדוויים אחרים, שגם הם נידונו למאסר עולם. מן הכלא. האם היה שיחרורו של ברנס הקש ששבר את גב הרועה? בפיירסווי המיטרה נאמר כי אל-טורי וחבריו הבורחים מסוכנים, מכיוון שאין להם מה להפסיד. השאלה הגדולה היא אם אמנם היה הברדוי הצעיר והאנלפכית צריך מלכתחילה להיכנס לכלא, או שמא העוול הראשוני הוא שהוליד את כל יתר התוצאות? **אילנה אלון**



אסיר אל-טורי (באמצע) בשעת החקירה  
שריטות במצח

בתאונת-דרכים. הוא הודרך היטב מה עליו לשאול, וצוייד במכשיר-הקלטה. מכיוון שאלי-טורי רצה בראש ובראשונה לצאת מהתא לחפשי, הסביר לו שותפו לתא, כי עורר-דין ממולח יצליח להוציאו מהכלא. הוא הבטיח לו כי אם יודה לפני עורר-דינו בביצוע הרצח, יוסדר מייד עניין שיחרורו ממעצר.

השיחה המוקלטת הזו, שהיתה בניב של בדוויי הנגב, היא אשר גרמה להרשעתו של אל-טורי. בעוד שסניגורו, עורר-הדין משה ישראל, טען כי היתה זו שיחה שבה ניסה אל-טורי את המילים שיאמר לעורר-דינו כדי לזכות כשיחרורו ממעצר,

בממתקים, בגרעונים ובפרחים, והדבר העלה חשר בליבו של המורה.

המיטרה הזמינה את אל-טורי לחקירה והוא בא מרצונו החופשי. על מיצחו עדיין ניכרה השריטה, אך הוא הכחיש כל ידיעה על הרצח. הוא אמר כי אינו מכיר כלל את האיזור, ואינו יודע היכן נמצא קיבוץ מישמר-הנגב.

לפי בקשת המיטרה מסר אל-טורי רגימה מרמו ומזרעו. ואלה נמצאו מאותו סוג שנמצא בגופה של הנרצחת. סוג דם זה הינו נפוץ ביותר, והוא נמצא אצל כל אדם רביעי באוכלוסייה. אולם

שהיו מונחות בסביבה. היא מתה מהחנק. על צווארה היתה כרוכה חווייתה, חצאיתה היתה מופשלת ותחתונה היו שמוטים על שוקה הימני. בריקה שלאחר המוות גילתה תאי זרע באיבר מינה, והמיטרה חשדה כי היא נרצחה במהלך אונס.

ורד נאכבה קשה ברצחה. היא היתה חבולה ותחת צפורניה נמצאו שרידי עור ודם, שהמיטרה הניחה כי הגיעו לשם במהלך המאבק עם הרוצח. רכיס טענו מייד כי רוצחה האמיתי של רחל הלר היכה שנית, והוא שרצח גם את ורד וינר.